

Взело момчето гължба. Изкачило се на върха. Пустнало гължба. Той плесналь крила и толкова бърже отлетяль, че момчето едвам забелязало мѣстото, дете той се изгубиль. То тръгнало по тая посока и привечерь стигнало въ една долина. Срѣдъ долината видѣло слупена колибка. Колибката била отворена, но въ нея нѣмало никой. Разгледало момчето наоколо. Видѣло наблизу една бабичка, която берѣла ябълки. Тя му рекла:

— Ела да ми помогнешь.

Помогнало ѝ момчето. Добрали ябълкитѣ. Съ единъ кошъ то ги нанесло въ колибката, преди

още да е изгрѣль мѣсецьтъ. Тогава бабичката го разпитала отъ кжде иде и кжде отива. Момчето ѝ разказало всичко. Бабичката рекла:

— Азь ще ти покажа пжтя за далечния градъ, само почакай малко да изгрѣе мѣсецьтъ.

Когато изгрѣль мѣсецьтъ, тя му казала: „Още тая нощъ ще излѣзешь изъ долината и ще

гледашь кжде ще зайде мѣсецьтъ. Забележи хубаво мѣстото — и отъ утре ще вървишь все натамъ, кждето се е скриль мѣсецьтъ. Хайде сега съ здраве! Върви и не се плаши отъ нищо!

Излѣзло момчето изъ долината и чакало, докато зайде мѣсецьтъ! Забелязало мѣстото и на сутринята тръгнало натамъ. По една пжтечка стигнало до единъ хълмъ. До самия хълмъ видѣло сламена колиба безъ по-

кривъ, а до нея стояло малко момиченце. Момчето се приближило. Като го видѣло, момиченцето му се замолило:

— Помогни ми, батко, вижъ вѣтрътъ отнесе

покрива на колибата. Мама и татко отидоха въ планината.

Момчето поправило покрива. Зарадвало се момиченцето. Попитало го откъде иде и кжде отива. Разказало момчето всичко. А момиченцето рекло: „Азь зная кжде е града на щастливитѣ хора. Ходила съмъ съ татка и мама. Ще се изкачишь на хълма. Оттамъ ще видишь ед-

